

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תנ"ג 11-02-21785 בן עמי נ' קלמן ואח'

בפני כב' השופט חאלד כבוב

המבקש יונתן בן עמי

ע"י ב"כ עו"ד שמש ועו"ד מנור

נגד

המשיבות 1. מנורה מבטחים החזקות בע"מ

2. מנורה מבטחים ביטוח בע"מ

ע"י ב"כ עו"ד רובין ועו"ד שחם

פסק-דין

1. מונחת בפני בקשה לאישור הסכם פשרה במסגרת בקשה לאישור תביעה נגזרת.
2. מדובר בבקשה לאישור תביעה נגזרת ותביעה הנגזרת הנסמכת לה (להלן: "הבקשה לאישור" ו- "התביעה" בהתאמה), אשר עניינה מעשים או מחדלים נטענים של נושאי משרה בכירים בחברת מנורה מבטחים ביטוח בע"מ (להלן: "מנורה ביטוח" או "חברת הבת"), שהסבו לה נזקים כספיים נטענים בסך של עשרות מיליוני ש"ח.
3. הבקשה נסמכת על סדרה של דוחות כספיים ודיווחים מידיים שונים, אשר פרסמה חברת האם, מנורה מבטחים החזקות בע"מ, (להלן: "מנורה החזקות" או "חברת האם") בבורסה לניירות ערך, ובהן (כנטען) הודתה חברת האם, בין היתר, כי בסדרה של הלוואות שנתנה חברת הבת לגורמים שונים, נפלו פגמים קשים (כך גם עולה, לפי הנטען, מדוחותיה הכספיים השנתיים והרבעוניים של חברת הבת).
4. המבקש, המחזיק מניות בחברת האם, טוען כי הנתבעים, מי שכיהנו בעת הרלוונטית כמנהלה הכללי של חברת הבת וכמשנה למנכ"ל הממונה על אגף ביטוח החיים והבריאות בה, גרמו להפסדי ענק בחברת הבת. על כן, מכוח היותו בעל מניות

בחברת האם, ביקש התובע לכופ את חברת האם להשתמש בזכותה להגיש תביעה נגזרת בשם חברת הבת.

5. לטענת המבקש, במהלך התקופה שבין חודש אוקטובר 2004 ועד לחודש מרץ 2007, העמידה חברת הבת הלוואות נטולות בטחונות בסכום של כ-157 מיליון ש"ח, שבגינן נאלצה להפריש, בסופו של יום, כ-55 מיליון ש"ח לחובות מסופקים.

6. הלוואות אלו, שאודותן דווח גם בדוחותיה הכספיים של חברת הבת, עמדו במוקד ביקורת שביצע המפקח על הביטוח ושוק ההון בשיתוף עם משרד רו"ח יהודה בר לב ושות', בשנים 2010-2009, שתמציתו פורסמה לציבור ביום 26.7.2010 (להלן: "דוח המפקח").

7. נאמר בקצרה כי דוח המפקח מצביע על כך שהחברה העמידה הלוואות מיוחדות ללא בטוחות מספקות ושלא בהתאם להוראות תקנה 8 לתקנות הפיקוח על שירותים פיננסיים (ביטוח) (דרכי השקעת ההון והקרנות של מבטח וניהול התחייבויותיו), תשס"א-2001. באשר לנתבעים, נקבע בתמצית הדוח כי הם היו מעורבים בהעברת הלוואות המיוחדות ואף אישרו אישית חלק מהן. עוד נקבע, כי התמודדות דירקטוריון החברה וועדת הביקורת שלה עם הנושא הייתה לקויה, ולא נתנה מענה לכשלים בהליכי מתן הלוואות הנ"ל. בסיכומו של דוח המפקח, בנוסף להנחיות פעולה להמשך, הוטלו על חברת הבת קנסות ועיצומים בהיקף של 14 מיליון ש"ח, ועל מנכ"ל החברה, מר ארי קלמן, הוטל עיצום כספי אישי בגובה 400,000 ש"ח.

8. בהתבסס על דוחותיה הכספיים של החברה ועל דוח המפקח, טוען המבקש כי הנתבעים הפרו את חובת הזהירות שלהם כלפי חברת הבת, בבצעם פעולות רשלניות ובהפרת חובה חקוקה, כך שמתקיימים יסודות העוולות הנזיקיות הללו. עוד נטען בבקשה, כי התביעה עומדת בתנאי הסף לקבלתה כתביעה הנגזרת, וזאת חרף הפטור שניתן למבקשים ע"י הדירקטוריון, שלדעתו איננו תקף.

תגובת המשיבות - בקליפת אגוז

9. המשיבות הגישו את תגובתן (התנגדותן) לבקשה לאישור ביום 3.4.2012, בה טענו, בין היתר, כי יש לדחות את הבקשה לאישור על הסף, הן בשל היעדר יריבות נוכח היות התביעה "תביעה נגזרת כפולה"; הן בשל פטור שהעניקה מנורה ביטוח לנתבעים - מראש ובאופן בלתי חוזר מאחריות בשל נזק כלשהו שייגרם עקב רשלנותם; הן בשל העובדה, שהנתבעים לא צורפו כמשיבים לבקשה לאישור; הן

בשל העובדה שהמבקש לא עמד בחובת הפנייה המוקדמת הקיימת בתביעות נגזרות; והן בשל העובדה שבמועד הגשת הבקשה לאישור, טרם התגבש נזק כלשהו - אלא רק הוגדר חלק מהחוב כמסופק - ויתכן שהנזק לא יתגבש גם בעתיד.

10. המשיבות המשיכו וטענו כי התובענה דנא כלל אינה מתאימה להתברר כתובענה נגזרת. כך, נטען, כי דירקטוריון חברת האם, שהינו גוף אמין, בלתי נגוע ובעל מומחיות, דן בפניית המבקש והחליט שלא לתבוע את ה"ה קלמן ודוויק. לגישת המשיבות, אין מקום להתערב בשיקול הדעת שהפעיל דירקטוריון חברת האם בעניין זה. דירקטוריון החברה הגיע לכלל מסקנה שהתביעה אינה משרתת את טובת החברה (לא חברת האם ולא חברת הבת). זאת, בשל עלויות התביעה, הנזק התדמייתי שהיא תגרור אחריה, והעובדה שכאמור, הנתבעים קיבלו מהחברה פטור כדון ועל כן התביעה הינה חסרת תוחלת.

11. באשר למבקש, נטען כי הוא אינו ראוי לשמש כתובע בתביעה נגזרת. זאת, בשל העובדה שהוא עשה שימוש בבקשתו במסמכים פסולים שהגיעו לידי בדרך לא דרך. עוד נטען כי המבקש השתהה בהגשת תביעתו, שכן חלפו לפחות שנתיים מאז פורסם קיומן של ההלוואות האמורות, ועד למועד הגשת הבקשה לאישור.

12. לגופם של דברים טענו המשיבות כי מנורה ביטוח הייתה רשאית להעניק הלוואות ללא בטוחות, שכן הלוואות אלה ניתנו מתוך עודפי ההון של החברה. נטען כי עודפי הון אלו, יכולים לשמש את החברה לקידום עסקיה - ובכלל זה למתן הלוואות. מעבר לכך נטען, כי חלק ניכר מאותן הלוואות למעשה ניתנו כנגד בטוחות ראויות וכי חברת הבת פועלת ללא לאות לגביית יתר החובות.

13. בנוסף, נטען כי המבקש לא צרף לבקשתו משיבים נדרשים שעלולים להפגע מהחלטה, ולא התקיים התנאי לפיו על המבקש לפנות לחברה (חברת הבת) טרם פנייתו לבימ"ש.

14. כן מוסיפות המשיבות וטוענות לטובת כלל "אי ההתערבות", לפיו אין להתערב בשיקול הדעת שהפעיל הדירקטוריון. לבסוף, טוענות המשיבות כי המבקש לא עמד בתנאי הבקשה, כפי שנקבעו בחקיקה ובפסיקה, וכן לא נוצרה הפרת חוק או כל נזק בגין ההפסדים המתוארים.

15. לאחר דיון בעניין טענות הסף וההליכים המקדמיים בתיק, ביום 7.9.2012, ניתנה החלטה בה קבעתי, בין היתר, כי למבקש ישנה זכות עמידה בבקשה לאישור

התביעה הנגזרת הכפולה, וכי אין מקום לטענה הפרוצדוראלית של העדר פנייה מוקדמת בנסיבות העניין המתוארות שם (להרחבה, ראו ההחלטה עצמה).

16. ביום 11.10.2011 הגיש המבקש תגובה מטעמו, בה התייחס לטענות העיקריות בתגובת המשיבות. הנקודה החשובה ביותר לענייננו היא כי בתגובה לטענת המשיבות, לפיה ניתן פטור מוחלט לנתבעים, טען המבקש, בין היתר, כי מעשיהם של הנתבעים עולים לכדי מעשים שבפזיזות - וככאלו, קוגנטית, לא ניתן לפטור את הנתבעים מאחריות בגינם.

הסכם הפשרה שהוגש על ידי הצדדים

17. לאחר משא ומתן ממושך בין הצדדים, ולאור המלצות בית המשפט שהשמעתי באוזני הצדדים, עת הופיעו בפני בדיונים שהתקיימו בחודשים נובמבר 2011 וינואר 2012, ביום 19.2.2012 הניחו הצדדים בפני בית המשפט הודעה מוסכמת ובקשה למתן תוקף של פסק דין להסכמות ביניהם, בה פרטו הצדדים, כנדרש בסעיף 202(א) לחוק החברות, התשנ"ט - 1999 (להלן: "חוק החברות"), את כל פרטי ההסדר לרבות כל תמורה המוצעת לתובע.

18. כמפורט בבקשה לאישור הסכם הפשרה, לסילוק סופי של הבקשה לאישור והתביעה המצורפת אליה (לרבות טענות ישירות ו/או עקיפות כנגד מי מהמשיבים ו/או מי מנושאי המשרה כלפיהם מכוונת התובענה הנגזרת ו/או כל גורם קשור - כמפורט בבקשה), יועבר סך כולל של 13.8 מיליון ש"ח לחברת הבת, לצורך הטבת נזקיה הנטענים בתובענה הנגזרת. סכום הפשרה ימומן ממקורותיה של חברת האם, וממקורות מבטחי הנתבעים, בשיעור שיוסכם ביניהם.

19. עוד נקבע בהסכם הפשרה, כי סכום הפשרה ישולם תוך 45 ימים מהמועד שבו יהפוך פסק הדין לסופי. בנוסף לסכום הפשרה, נקבע כי 12% מסכום הפשרה בתוספת מע"מ כדין ישולם לב"כ המבקש בתוספת החזר הוצאות בסך 80,000 ש"ח, וסכום השווה ל- 1% מסכום הפשרה ישולם למבקש עצמו. לעמדתם של הצדדים שכר הטרחה והגמול לתובע הנגזר ראויים והוגנים בנסיבות העניין.

20. ביום 20.2.2012 ניתנה החלטת בית המשפט בה הוריתי על פרסום הסכם הפשרה המתגבש בשני עיתונים כלכליים יומיים ועל העברת העתק הבקשה וההחלטה לרשות לניירות ערך (להלן: "הרשות") ולמפקח על הביטוח ושוק ההון (להלן: "המפקח") על מנת שאלו יתנו עמדתם בעניינו.

21. בהחלטתי הערתי, מבלי לקבוע מסמרות טרם סיום הנדרש על פי סעיף 202 לחוק החברות, כי הפשרה האמורה הוגשה לאחר דיונים שהתקיימו בפני (דיונים בנוכחות המבקש ומנהלי המשיבות), וכי סיום העניין בפשרה המוצעת נראה לי ראוי והוגן לאור בחינת הסכומים שהוסכמו בפשרה אל מול אלו שנתבעו ושקילת הסיכונים והסיכויים הטמונים בתביעה מבחינת הצדדים.

עמדת רשות ניירות ערך ביחס להסכם הפשרה

22. בהתאם להחלטתי כאמור, ביום 29.3.2012, הגישה הרשות את התייחסותה להסכם הפשרה המתגבש, ובה הביעה את הסתייגויותיה ממנו. המפקח על הביטוח לא הביע עמדה בעניין הסכם הפשרה.

23. לעמדתה של הרשות, הסדר הפשרה אינו מפורט דיו ואינו מפרט מהו יחס החלוקה בשיעור הפיצוי בין מנורה החזקות לבין המבטחים. נכתב כי החלוקה תהיה ב"שיעור שיוסכם ביניהם", אולם השיעור לא גולה. לעמדת הרשות, זהו פרט היורד לשורשו של עניין, כיוון שרק הסכום שישולם ע"י המבטחים הינו הפיצוי האמיתי שיכסה על הנזקים שנגרמו למנורה ביטוח. מבחינתה, ניסיון לטעון כי יש בפיצוי שיועבר ע"י חברת האם לחברת הבת כדי לפצות על הנזקים שנגרמו לה לכאורה על פי הבקשה, הינו טיעון היוצר מעגל שוטה שבו בעלי המניות בחברת האם, שהפעילו את זכותם לתבוע בתביעה נגזרת, יהיו אלו שישאו, בעקיפין, בתשלום אותו פיצוי.

24. נטען כי בעוד שהפיצוי המוסכם ייטיב בצורה מסוימת עם מצבה הפיננסי של חברת הבת, הוא לא ייצא מכיסם של מי שעוולו לכאורה נגד החברה - הנתבעים. למעשה, מבחינת המבקש, העברה של כספים מחברת האם לחברת הבת - רק "מרחיקה" אותם מכיסם של בעלי המניות בחברת האם, שאין מחלוקת על כך שלא היא גרמה לנזק.

25. לעמדת הרשות יש לאפשר לבעלי המניות במנורה החזקות למצות את זכות ההתנגדות לאישור ההסדר **לאחר** שיתברר מה היחס בין הפיצוי בו תישא מנורה החזקות לבין הפיצוי בו תשאנה חברות הביטוח.

26. יצוין, כי הרשות לא הביעה עמדה באשר לסכום הפיצוי שהוסכם עליו בהסכם הפשרה שכן היא אינה מצויה בעובדות ואינה יודעת אם ההסדר מתאים למכלול הנסיבות שעל בית המשפט לשים את דעתו עליהם.

27. לבסוף, עמדת הרשות היא כי סעיפי הוויתור נוסחו בצורה רחבה מדי, והרשות מבקשת כי יובהר בהסכם, ככל שזה אכן יתגבש ויאושר, כי אין בו כדי למנוע הגשת תביעה ע"י מי שאינו צד להליך ולא ניתנה לו זכות להתנגד מכוח ס' 202(ב) לחוק החברות.

תגובת המשיבות לעמדת הרשות

28. מטבע הדברים, המשיבות מתנגדות לעמדתה של הרשות. לטענתן, על אף פרסום דבר הסכם הפשרה המתגבש בעיתונות ובבורסה, לא הוגשה כל התנגדות להסכם, וממילא גם לא הוגשה כל התנגדות על ידי מי מבעלי המניות בחברת האם, שלגישת הרשות, הם הנפגעים מהסכם הפשרה. כך, לבעלי המניות של המשיבות ניתנה הזדמנות להביע את דעתם, אך הם לא הגישו כל התנגדות ושתיקתם - כהסכמתם; וכך, גם המפקח על הביטוח לא הגיש כל עמדה ושתיקתו - גם היא כהסכמה.

29. לגישת המשיבות, הטענה כי גם מנורה החזקות נפגעה וכי למעשה החברות הללו הם חברה אחת, נוגדת את התפיסה של אישיות משפטית נפרדת ששולטת בנוף דיני החברות הישראליים. יתירה מכך, בנסיבות התיק, לא היה עולה על דעת החברות להסכים לפשרה, אילולא היו הכספים מוזרמים מחברת האם לחברת הבת, זאת לנוכח סיכויי התביעה להתקבל, שהינם נמוכים מאוד לגישת המשיבה.

30. כן נטען כי תוחלתו של התיק נמוכה מאוד, בהתחשב בפטורים שקיבלו בעלי המשרה מחברת הביטוח - שהיא התובעת הפוטנציאלית, כאשר לטענתן הפטור ניתן כדין ובאישור האורגנים המוסמכים.

31. המשיבות אינן סבורות שהן זקוקות לפרט את כל טעמיהן לסיום העניין בפשרה, אולם הבהירו כי מבחינתן, עדיף לנצל משאבים בפיתוח עסקיה של החברה, מאשר לבזבזם בהתגוננות בהליכי סרק. המשיבות גם אינן חפצות לפתוח חזית עוינת כנגד מנהלי חברת הבת - דבר שעלול לשדר מסר בעייתי כלפי שדרת הניהול.

32. בנוגע לציון שיעור ההשתתפות בין המבטחים למנורה החזקות, הרי שבעת מתן הסכם הפשרה לחתימה עדיין לא סוכם שיעור סופי ולפיכך הוא לא פורט. בכל מקרה, המגעים התקדמו והתגבשה הסכמה עקרונית לפיה המבטחים ישלמו חמישה מיליון ש"ח, סכום בלתי מבוטל שאמור, לעמדת המשיבות, להפיס את דעת הרשות בעניין זה.

33. עוד נטען, כי לרשות אין מעמד פורמאלי באישור תביעה נגזרת, וכי אף באישור תביעה ייצוגית יש מעמד ליועמ"ש ולא לרשות. בכל מקרה, אין עמדתה מחייבת ושיקול הדעת הסופי נתון לבית המשפט. בכל מקרה, הרשות מופקדת על שמירת ענייניו של החוק לניירות ערך, התשכ"ח-1968 (להלן: "חוק ניירות ערך") ולא חוק החברות.

תגובת המבקש לעמדת הרשות

34. לטענת המבקש, ככלל, בהסדרי פשרה תמיד יוותרו הצדדים עם חצי תאוותם בידם, וכולם יצטרכו לוותר על חלק מעמדותיהם. עם זאת, ברוב המקרים בית המשפט יטה להעדיף פשרה שתבטיח פיצוי הולם לחברה הנפגעת, הגם שלא פיצוי מושלם, על פני ניהול הליך מסורבל ויקר, שסופו מי יישורנו.

35. לטענתו, העובדה שטרם אושרה בישראל הגשת תביעה נגזרת כנגד חברה ציבורית שלא במסגרת פשרה, ונכונותן של המשיבות להגיע לפשרה, היו פקטור משמעותי בדרך לסלילת הסכם הפשרה והחתימה עליו. התובע אף הצביע על העובדה שבתי המשפט קיבלו בעבר הסכמי הפשרה בתובענות ייצוגיות, על אף התנגדויות מטעם היועמ"ש. בהחלטות שיצאו מבתי המשפט, נקבע כי פשרה הוגנת וסבירה אינה פשרה מושלמת וכי עמדת היועמ"ש (בעניינינו - הרשות), הינה רק אחד ממכלול השיקולים שישקלו, כאשר היא איננה נבחנת במנותק מהם.

36. בכל הנוגע לחלוקת הפיצוי, הרי שהעניין הובהר בתגובת המשיבות. בכל הנוגע להטבת מצבו של בעל המניה, הרי שהרשות שואפת למצב רצוי - אוטופי, ואילו הצדדים נמצאים במצב מצוי. לפיכך, בנסיבות הקיימות, הפשרה הינה ראויה וסבירה.

37. בכל הנוגע לפגיעה בחברת האם, המבקש סבור כי במקרה של חברת אחזקות, הרי שעיקר פעילותה מתרכזת בחברת הבת, והעברת כספים אליה לשם שיפור פעילותה תעלה את ערכה של חברת האם בסופו של יום, שכן הוא נגזר מפעילות חברות הבנות. יחד עם זאת, מסייג המבקש כי אין לחלק את הכספים שיועברו לחברת הבת כדיבידנדים, שהרי במידה ויוכרזו ככאלו, מיד תקבל חברת האם חזרה את הכספים במלואם. כמו כן, לטענת המבקש, עדיף שכספים אלו יהיו תחת חברת ביטוח שמפוקחת ע"י רגולטור, מאשר חברת האם שאיננה מפוקחת ע"י רגולטור ומחלקת את כספיה לבעלי השליטה ולבעלי עניין.

טענות הצדדים בדיון מיום 14.5.2012

38. בדיון שהתקיים לפני ביום 14.5.2012, הופיעו הצדדים וכן הרשות, באמצעות בא כוחה, עו"ד ויינבאום, המייצג גם את היועמ"ש. עו"ד ויינבאום חזר וטען בפניי כי לגישת הרשות, סכום הפשרה האמיתי עליו הוסכם הוא **חמישה מיליון ש"ח בלבד** - הסכום בו תשאנה המבטחות של נושאי המשרה. יתר סכום הפשרה, ובכלל זה התגמול לתובע ושכר טרחת בא כוחו, ייצאו מכיסם של הקבוצה האמיתית שנפגעת - בעלי המניות בחברת האם. עוד טען עו"ד ויינבאום כי אין לראות באי תגובת המפקח להסכם הפשרה הסכמה, וציין כי כלל אינו בטוח כי הלה ראה את הסכם הפשרה לאור קשיי תקשורת בין הרשויות.

39. ב"כ המבקש, עו"ד מנור, טען כי בנסיבות המקרה שלפנינו, הפשרה ראויה, שכן לא בעלי המניות בחברת הבת משלמים את סכום הפיצוי. כך, לאור היישות המשפטית הנפרדת של החברות, יש לבחון את מצבה של חברת הבת - היא הניזוקה, והיא זו שיוזרמו כ-13.8 מיליון ש"ח לקופתה. הוא סייג את האמור, בכך שאם חברת הבת תשלם דיבידנד לחברת האם, בגובה הפיצוי שהועבר לה על ידיה, אזי באמת ינוטרל חלק חשוב מהסכם הפשרה.

40. ב"כ המשיבות, עו"ד רובין, הסביר במהלך הדיון כי המשיבות העריכו, בסבירות גבוהה ביותר, שדין הבקשה לאישור והתביעה להידחות - ועל כן, היו מוכנות רק לפשרה פחות "כואבת", בה כספי הפיצוי שיוצאים מכיס חברת האם, נשארים במערכת, ומופקדים בקופת חברת הבת.

41. עו"ד רובין ציין, כי מבחינת המשיבות, האינטרס לסיים את ההתדיינות בפשרה כעת, נובע בעיקר מהרצון שלא לשוב ולעסוק כיום, בפרהסיה, באירועים שהתרחשו - ותוקנו, בשנת 2007. זאת, במיוחד לאור העובדה שגם במקרה (שאינו סביר כלל לגישת המשיבות), בו תזכה החברה בתביעה בסופו של יום, לא יהיה למשיבות כיס עמוק להיפרע ממנו.

42. עו"ד רובין אף הרחיב את היריעה בדיון אל מעבר לנושא הפשרה בתיק דנא, תוך התייחסות למעמדה (או לייתר דיוק - היעדר מעמדה) של רשות ניירות ערך בהליכי אישור פשרה בתביעות נגזרות. לאור חשיבות הדברים, אביא את עיקרי הטענות שטען עו"ד רובין בפניי, אליהן אתייחס בהרחבה בפרק הדיון להלן:

42.1. בעוד שעו"ד רובין לא חלק על כך שבית המשפט רשאי להזמין כל מי שנראה לו ראוי ומתאים להביע עמדה, לגישתו, במקרה זה, ככל שהיה מקום להזמין גוף

רגולטורי להביע את עמדתו, הרי הגוף הנכון והמתאים הוא המפקח על הביטוח ולא הרשות.

42.2. כך, נטען כי הרשות אינה רגולטור של חוק החברות, שהתביעה הנגזרת שואבת את מעמדה הימנו, אלא של חוק ניירות ערך בלבד.

42.3. בעוד שבתובענות ייצוגיות בחר המחוקק להעניק מעמד ליועמ"ש (וגם בסוגיה זו, בחר שלא לתת מעמד לרשות); בתובענות נגזרות, לא העניק המחוקק מעמד לאף רשות זולת בית המשפט. זאת, על אף שחוק החברות הינו חוק מודרני, שחוקק לאחרונה, תוך שימת לב מירבית של היושבים על המדוכה.

דיון והכרעה

תפקידו של בית המשפט בבואו לבחון הסכם פשרה בתובענה נגזרת

43. סעיף 202(א) לחוק החברות קובע כך:

"תובע לא יסתלק מתביעה נגזרת, ולא יעשה הסדר או פשרה עם נתבע, אלא באישור בית המשפט; בבקשה לאישור יפורטו כל פרטי ההסדר או הפשרה לרבות כל תמורה המוצעת לתובע."

44. כפי שכבר הובהר בפסיקה ובספרות, הרציונל בסעיף 202 לחוק החברות הוא להקנות לבית המשפט סמכות פיקוח לבדיקת מהות הפשרה - האם הינה ראויה אם לאו - ולשמש כחסם בפני הסדרים שאינם ראויים. בעשותו כן, על בית המשפט לקחת בחשבון את סכום הפשרה ביחס לפיצוי הפוטנציאלי של החברה במקרה של הצלחת התביעה, הסיכוי שהחברה תזכה בתביעה, תועלת אחרת שעשויה החברה להפיק מהפשרה המוצעת, השלב שבו מתבקש אישור הפשרה, העלויות והמשמעויות של המשך ההתדיינות מבחינת החברה, הסולבנטיות של הנתבעים או מנגנוני שיפוי שעומדים להם, וכן הגמול המוצע לתובע ולבאי כוחו (ראו ציפורה כהן בעלי מניות בחברה זכויות תביעה ותרופות כרך ג 569-571 (מהדורה שנייה, 2010) (להלן: "צ.כהן"); תנ"ג (ת"א) 54280-01-11 בן שטרית ני אל-על נתיבי אויר לישראל בע"מ (פורסם במאגרים המשפטיים, 22.5.2011)).

45. בנוסף לשיקולים אלו, וכנגזר מהם, על בית המשפט לבחון אם לא בוצע שימוש לרעה בהליך התביעה הנגזרת על ידי השגת פשרה שמיטיבה עם האינטרסים של הנתבעים והתובעים (ובאי כוחם), על חשבון החברה. כך כתבה בעניין צ. כהן, בעמוד 568 לספרה:

“התובע עלול להציע פשרה בסכום נמוך עם שכר טרחה גבוה, והחברה תהיה מעוניינת בקבלת הצעה זו כדי לחסוך את העלויות הכרוכות בהמשך ההתדיינות. כיוון שהחברה מחוייבת בתוצאות ההתדיינות, המהוות מעשה בית דין לגביה, מתן יד חופשית ללא פיקוח בנושא זה עלול להביא לניצולו לרעה על ידי התובע, שבאמצעות קנוניה עם הנתבע יביא את התביעה לסיום בסכום נמוך יחסית, תמורת טובת הנאה לתובע. יש גם לזכור את האינטרס של עורכי הדין המנהלים את התביעה בשם מגיש התביעה למקסום שכר טרחתם, שעשוי לעיתים שלא לעלות בקנה אחד עם האינטרסים של החברה ובעלי מניותיה”.

46. בענייננו, בבואי לבחון את הפשרה שגובשה, עלי לקחת בחשבון, בנוסף לכל האמור לעיל, את הערות בית המשפט לצדדים באשר להסדר פשרה שהוערו בדיונים המקדמיים שהתקיימו בתיק ואת התייחסות רשות ניירות ערך להסדר הפשרה. בנוסף, על בית המשפט להתייחס לגובה שכר הטרחה המוסכם לב"כ התובע הייצוגי, שעל פי הסכם הפשרה, הינו משמעותי.

התייחסות לגופו של ההסכם - האם הינו ראוי בנסיבות העניין

47. לגופו של ההסכם, כפי שכתבתי בהחלטתי מיום 20.2.2012, הסכם הפשרה נראה לי ראוי ונכון בהתחשב בנסיבות התובענה שלפני. גם לאחר שפורסם מתווה הסכם הפשרה בעיתונות ובבורסה לא קמו לו מתנגדים מקרב בעלי המניות בחברת האם וגם המפקח על הביטוח לא מצא לנכון להעיר עליו.

48. אציין בהקשר זה, כי אינני מקבל את טענת עו"ד ויינבאום לפיה, ספק אם המפקח על הביטוח ראה את הסכם הפשרה. חלפו יותר משלושה חודשים מאז ביקשתי את תגובת הרשות והמפקח להסכם הפשרה. בזמן הזה אף התקיים בפני דיון בתיק בהשתתפות עו"ד ויינבאום - פרקליט המייצג גם את היועמ"ש בהליכי אישור תובענות ייצוגיות. בטוחני כי היה מי שהביא לידיעתו של המפקח את הפשרה, גם אם משום מה לא מצאה החלטתי את דרכה אליו באופן מיידי. לראיה - ביום 15.3.2012 הוגשה בקשה להארכת מועד להגשת תגובת המפקח. שתיקתו של המפקח לאורכה של תקופה זו מדברת בעד עצמה.

49. כאמור, התביעה שהוגשה נגד שניים מבעלי התפקידים בחברת הבת היתה על סך 69 מיליון ש"ח. פיצוי בסך 13.8 מיליון ש"ח, מהווה 20% מהנזק הנטען.

במקרה זה, אני מוצא כי סכום הפשרה משכלל נכונה את הסיכונים והסיכויים המשפטיים שעמדו בפני הצדדים לתיק.

50. כך, בעוד שהתרשמתי כי התביעה אינה תביעת סרק כלל וכלל, הרי שעל המבקש יהיה לעבור כמה וכמה מכשולים משמעותיים בדרכו לאישור בקשתו

להגשת תובענה ייצוגית - כמו למשל העובדה שדירקטוריון החברה שקל ובחר שלא להגיש תביעה נגד הנתבעים, ויהיה על התובע להוכיח כי נפל פגם בהחלטתם. גם ככל שיצלח משוכות אלה, והבקשה לאישור התובענה כתובענה נגזרת תאושר, יהיה על התובע להתגבר על טענות המשיבות לגופם של דברים - לפיהן, בין היתר, ההלוואות ניתנו כדין ובכל מקרה, טרם התגבש הנזק לחברה, שכן הליכי הגבייה עדיין מתנהלים.

51. זאת ועוד, ואולי חשוב מכך - גם אם יצליח התובע לזכות בתביעתו, אין כל בטחון כי יצליח להביא לקופת החברה יותר מסכום הפשרה, ואף לא יותר מהסכום שעתיד להגיע מידי המבטחות של נושאי המשרה. לטענת המשיבות, הנתבעים קיבלו מחברת הבת פטור מראש ובאופן בלתי חוזר מאחריות בשל נזק כלשהו שנגרם לחברה כתוצאה מרשלנותם. למבקש אמנם יש השגות על תקינות הפטור האמור, אולם טענתו המרכזית בעניין זה הוא כי פעולותיהם של הנתבעים עולות כדי פעולות שבוצעו **בפזיזות ולא ברשלנות** - ובמקרה כזה, אין משמעות לפטור. אלא שבמקרה בו יצליח התובע להראות כי אכן בפזיזות עסקינן - טענה שלא קל להוכיחה, אזי נראה כי במקרה זה, החברות המבטחות, שכאמור משתתפות בהסדר הפשרה בהיקף של חמישה מיליון ש"ח, יהיו פטורות מלשאת בחלקם של הנתבעים, ועל החברה יהיה לגבות את הסכום שייפסק מכיסם של שני אנשים פרטיים.

52. באשר לעובדה שחלק ניכר מהפיצוי אמור להגיע מקופתה של חברת האם. אני ער לביקורת שמשמיעה הרשות בעניין זה, ואין הדבר קל בעיני. אולם, חשוב לזכור כי בתביעה נגזרת, התובעת היא החברה שנפגעה, והיא בעלת אישיות משפטית נפרדת מבעלת מניותיה. על בית המשפט לבחון, קודם כל, אם הסדר הפשרה משרת את האינטרסים שלה. במקרה שלפנינו - אין מחלוקת על כך ש-13.8 מיליוני ש"ח צפויים להיכנס לקופת חברת הבת, דבר שללא ספק ייטיב עמה.

53. העובדה שחמישה מיליון ש"ח יכנסו לקופת חברת הבת ממקורות חיצוניים, משמעותית אף היא, במיוחד נוכח העובדה שכאמור לעיל, **כלל לא ברור כי ניתן יהיה להבטיח את השתתפות החברות המבטחות במקרה בו יימשכו ההליכים עד למיצויים.**

54. אני גם מקבל את עמדת המשיבות, לפיה אין זה מעניינה של מנורה ביטוח כי ימוצו ההליכים. כך, ניהול הליך משפטי ארוך ויקר, שלא ברור אם יהיה בו כדי למלא את קופת החברה, אולם ברור כי יביא להמשך הפגיעה התדמיתית, שכבר

נגרמה לחברה כתוצאה מדוח המבקר, ושיפריע לחברה להתמקד בניהול עסקיה בהווה ולעתיד - לא יסייע למנורה ביטוח לקדם את עסקיה.

55. לאור כל האמור לעיל, מצאתי לנכון לאשר את הסכם הפשרה, למעט רכיב שכר הטרחה שישולם לבאי כוח התובע, אודותיו יורחב להלן.

התייחסות למעמד רשות ניירות ערך במקרים מסוג זה

56. כאמור לעיל, עו"ד רובין טען כי לא היה נכון מבחינתו של בית המשפט לפנות לרשות, על מנת שתביע את עמדתה ביחס להסדר הפשרה המתגבש. זאת, הן בשל העובדה שרשות ניירות ערך אחראית על יישומו של חוק ניירות ערך, בעוד שהתביעה הנגזרת הינה עניין שבחוק החברות; והן בשל העובדה שהמחוקק בחר שלא להעניק לאף גוף רגולטורי מעמד במהלך אישור הסדר פשרה, בניגוד להליך אישור הסכם פשרה מכוח חוק תובענות ייצוגיות, תשס"ו-2006.

57. דברי עו"ד רובין הם דברי טעם, וככאלו הם ראויים להתייחסות. אולם, ראשית יש להבהיר שני דברים שגם עו"ד רובין לא חולק עליהם:

57.1. ראשית, בית המשפט רשאי להזמין כל מי שנראה לו ראוי ומתאים להביע עמדה בתיק הנידון לפניו.

57.2. שנית, בית המשפט אינו כפוף לעמדת הרשות, או כל רשות אחרת שיבקש את דעתה. מעמדן של רשויות אלה, הינו מעמד מיעוץ בלבד. כך, במקרה זה, כמו במקרים קודמים, בחר בית המשפט שלא לקבל את עמדת רשות לניירות ערך.

58. לאחר שהבהרנו את הסכמות היסוד, שאינן נתונות במחלוקת - נותרנו עם השאלה שהעלה ב"כ המשיבות - מהו, אם כן, מעמדה הראוי של הרשות באישור הסכם פשרה בתביעה נגזרת.

59. הרשות הוקמה מכוח חוק ניירות ערך, הקובע בסעיף 2, כך:

"מוקמת בזה רשות ניירות ערך (להלן - הרשות) שתפקידה יהיה שמירת עניינו של ציבור המשקיעים בניירות ערך, כנקבע בחוק זה".

אמנם, הגדרת תפקיד הרשות קשורה קשר בל ינותק לחוק ניירות ערך, אולם מנגד, ברור כי תחת כנפי חוק ניירות ערך, תפקידה של הרשות הינו רחב מאוד - שכן "שמירת עניינו של ציבור המשקיעים בניירות ערך" מקנה לרשות ידע רחב ומעורבות אינטימית בהתנהלות החברות הציבוריות בישראל.

60. במ"ח 7929/96 קוזלי ני מדינת ישראל פ"ד נג(1) 529, 553 (1999), התייחס כבי הנשיא אי ברק למוסד "ידיד בית משפט". מצאתי לנכון להביא מדבריו, על אף שבענייננו הרשות הוזמנה על ידי בית המשפט להשתתף בהליך - לא כצד להליכים, אלא כמי שהתבקש להביע עמדה מייעצת לבית המשפט בשלב מאוחר בהליך - דהיינו, לאחר שהסכם הפשרה בין הצדדים כבר גובש. כך, דומה המעמד שביקשתי להעניק לרשות בענייננו, לזה שהוענק במקורו לידידי בית המשפט - הצגת עמדה ניטרלית, תוך סיוע אובייקטיבי לבית המשפט:

"המוסד 'ידיד בית-המשפט' מוכר בשיטות משפט שונות זה מאות בשנים (ראו S. [29] 'Krislov 'The Amicus Curiae Brief: From Friendship to Advocacy).

עיקרו הוא סיוע לבית-המשפט בסוגיה כלשהי, על-ידי מי שאינו צד ישיר לסכסוך הנדון. במקור היה מוסד זה כלי להצגת עמדה ניטרלית בלבד בהליכים, תוך סיוע אובייקטיבי לבית-המשפט. אך בהמשך התפתח המוסד 'ידיד בית-המשפט' כצד להליך, שאינו דווקאניטרלי ואובייקטיבי, אלא שהוא מייצג - מתוקף תפקידו או עיסוקו - אינטרס או מומחיות שמן הראוי שישמעו בפני בית-המשפט בסכסוך ספציפי. כך, באותם המקרים שבהם קיים גורם שלישי - שאינו מעורב בסכסוך עצמו - ניתן יהיה לצרפו כ'ידיד בית- המשפט', אם היא בנוכחותו בהליך כדי לתרום לגיבושה של ההלכה בעניין מסוים, זאת על יסוד הצגת מלוא העמדות הרלוונטיות בעניין הנדון ותוך מתן ייצוג ופתחון פה ודעת לגופים מייצגים ומקצועיים (ראו Krislov, במאמרו הנ"ל [29], בעמי 695-709). 43. מוסד ^ Amicus Curiae, ככזה, אינו מוכר בחוק החרות הישראלי (השוו: 2837U.S.C., Rule). בה בעת, ניתן למצוא בחקיקה שורה של מוסדות וגופים שניתן להם מעמד מיוחד כצד להליך, גם בהליכים שבהם אין הם מעורבים ישירות. הבולט שבהם הוא היועץ המשפטי לממשלה, אשר מופקד מתוקף תפקידו על האינטרס הציבורי ועל-כן, הוסמך להצטרף לכל הליך כנציג המדינה ובלבד שמעורבים בו זכות ציבורית או עניין ציבורי (ראו: סעיף 1 לפקודת סדרי הדין (התייצבות היועץ המשפטי לממשלה) [נוסח חדש]). הסמכה זו של היועץ המשפטי לממשלה, כמייצג האינטרס הציבורי, מצויה גם בשורה של הוראות חוק ספציפיות (ראו: סעיף 153 לחוק הירושה, תשכ"ה-1965, סעיף 69 לחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות, תשכ"ב-1962). לצד היועץ המשפטי לממשלה, ניתן למצוא גופים ו'ידידים' נוספים של בית- המשפט. כך, למשל, מעמדה של הרשות לניירות ערך מכוח סעיף 35טו לחוק ניירות ערך, תשכ"ח-1968, מעמדה של הרשות להגנת הצרכן והמועצה הישראלית לצרכנות מכוח סעיף 16(א) לחוק החוזים האחידים, תשמ"ג-1982 ותקנה 3 לתקנות החוזים האחידים, תשמ"ג-1983. מעמד דומה ניתן לארגון העוסק בזכויותיו של מי שאסור להפלותו, זאת מכוח סעיף 13 לחוק שוויון ההזדמנויות בעבודה, תשמ"ח-1988.

האם הוראות חוק אלו - והגופים המנויים בהן - מהוות רשימה סגורה של 'ידידי בית- המשפט' ושל ההליכים שבהם יכולים הם להופיע? תשובתי לשאלה זו הינה בשלילה. אכן, בצד הכלל העקרוני שלפיו בפני בית-

המשפט מצויים בעלי-הדין הנוגעים בסכסוך הספציפי (Krislov^א , במאמרו הנ"ל [29], בעמי 696), מצווה בית-המשפט הדן בסכסוך ליתן דעתו - במקרים המתאימים לכך - גם להיבטים כוללניים יותר של הסכסוך שבפניו. מטעם זה, מוסמך לעתים בית-המשפט לצרף צדדים להליך עצמו מיוזמתו שלו, כדי להכריע בסכסוך באופן יעיל ושלם (ראו תקנה 24 לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984). כן הורחבה על-ידי בית-משפט זה זכות העמידה תוך יצירת המעמד של יהעותר הציבורי (ראו בג"ץ 852/86 אלוני נ' שר המשפטים [2]). כך, מקום בו ישנו גוף ציבורי - שאמנם אינו צד ישיר להליך - אך יש לו אינטרס רחב בפתרון ההליך והיכרות עם המאטריה הנדונה, הרי שיינתן לאותו הגוף להשמיע עמדתו בנדון בצד העותר, שלו יש נגיעה אישית או ישירה לעניין (ראו בג"ץ 5073/91 תאטראות ישראל בע"מ נ' עיריית נתניה [3] והשוו בג"ץ 5973/92 האגודה לזכויות האזרח נ' שר הביטחון [4], בעמי 274-273) בכך יינתן ביטוי לאותם הגורמים המייצגים והמומחים, שיש להם עניין בנושא הדיון ויש בידיהם, בה בעת, לסייע לבית-המשפט בגיבוש עמדה והלכה המשקפות נאמנה את מגוון המצבים והבעיות שבסוגיה שבפניו (ראו בג"ץ 744/97 גוזלן נ' השופט אי אמינוף - בית-המשפט המחוזי נצרת [5]).

(ההדגשות אינן במקור - ח.כ.)

61. יצוין, כי פניית בית המשפט לרשות ניירות ערך שתביע את עמדתה באשר לפשרות המתגבשות בתביעות נגזרות הינו פרקטיקה נוהגת במחוזותינו (ראו ת.א. (ת"א) **ושדי נ' נחמה** (פורסם במאגרים המשפטיים, 20.5.2007); תנ"ג (ת"א) 54280-01-11 **בן שיטרית נ' בורוביץ'** (פורסם במאגרים המשפטיים, 22.5.2011).

62. אומר, כי בפניית בית המשפט לרשות, כמו לכל רשות רגולטורית רלוונטית אחרת, על מנת שתחוה דעה מלומדת ואובייקטיבית בעניין שבתחום מומחיותה המונח לפניו יש היגיון רב. אמנם, עמדתה של הרשות אינה מחייבת את בית המשפט, אך היא מהווה, במקרים מסוג זה, מעין "זרוע ארוכה" המאפשרת לבית המשפט לבחון מהותית את סבירותו של הסכם פשרה מתגבש. לעניין יש חשיבות מבחינה מקצועית וכלכלית - הואיל שבשורות הרשות נמצאים בעלי מקצוע (כלכלנים, מעריכי שווי, אנליסטים ורואי חשבון מבקרים) המסוגלים לסייע לבית המשפט לבחון את סבירות ההסדר.

63. המגמה של בית המשפט היא לעודד משטר תאגידי שקוף המחויב לנורמות התנהגות שעומדות במבחן השמירה על האינטרסים של בעלי המניות מן הציבור. בעניין זה, חשוב לזכור כי הרשות אינה גוף בעל אינטרסים אישיים, המונע מרצון להכתיב מהלכים עיסקיים בחיי החברה. אחד מתפקידיה העיקריים של הרשות הוא לומר את דברה בשמם של אותם בעלי מניות שהיא אמונה על האינטרסים שלהם מכוח חוק ניירות ערך - בעלי המניות מקרב הציבור.

די היה באמור לעיל על מנת להצדיק, לדעתי, את פניית בית המשפט לרשות על מנת שתאמר את דברה בתיקים מסוג זה. אולם, גם עיון בחוק החברות מגלה, כי הליך התביעה הנגזרת, אינו הליך הזר לרשות, והיא אף עשויה להדרש לבחון הליכים מסוג זה - על מנת להחליט אם לתמוך פיננסית בבקשה לאישור תובענה נגזרת, ובאיזה היקף. כך, בסעיף 205א לחוק החברות:

”205א. (א) מי שמבקש להגיש תביעה נגזרת בשם חברה שהיא תאגיד מדווח, או תובע בתביעה כאמור, רשאי לבקש מרשות ניירות ערך להשתתף בהוצאותיו.

(ב) שוכנעה רשות ניירות ערך כי יש בתביעה עניין לציבור וכי יש סיכוי סביר שבית המשפט יאשר אותה כתביעה נגזרת, רשאית היא להשתתף בהוצאות התובע, בסכום ובתנאים שתקבע; החלטות הרשות לפי סעיף זה לא ישמשו ראיה, ולא יהיה ניתן להגישן לבית המשפט.

(ג) פסק בית המשפט לטובת החברה, רשאי הוא להורות בפסק הדין על שיפוי רשות ניירות ערך בשל הוצאותיה.”

64. אם כן, המחוקק סבר כי גם בעניין תביעות נגזרות, ולא רק בתובענות ייצוגיות, ביכולתה של הרשות לבחון מה רמת העניין לציבור בתובענה מסויימת, ומה סיכוייה להתקבל. כך, אף הוענק לרשות שיקול דעת רחב מאוד לבחון אם לסייע במימון תובענה מסוג זה, באילו תנאים, ובאיזה היקף.

65. צ. כהן בספרה המצוטט לעיל, בעמ' 573, מתייחסת למשמעות של תביעה נגזרת עבור בעלי המניות. היא אמנם מביאה את הדברים בהקשר של זכותו של בעלי מניות מן הציבור להתנגד לפשרה בתביעה נגזרת, אולם נדמה לי כי הדברים יפים מאוד לענייננו, במיוחד נוכח העובדה שכאמור, תפקידה של הרשות הוא להגן על האינטרסים של מחזיקי המניות מן הציבור:

”...למרות שפירות התביעה שייכים לחברה, יש בפשרה כדי להשפיע על שווי המניות של בעלי המניות בחברה. יתרה מזו, בשונה מתובענה ייצוגית, בעל מניות אינו יכול להוציא עצמו מתביעה נגזרת, על אף שתוצאותיה משפיעות על האינטרסים שלו.”

66. אכן, כאמור לעיל, בחוק החברות הוסדרה לאחרונה האפשרות של בעל מניות להתנגד להסדר פשרה. אולם, נוכח נטייתם של מחזיקי מניות מן הציבור לאדישות רציונאלית, המובילה להשתתפות נדירה יחסית בחיי החברה, יש בעמדת הרשות כדי לסייע לבית המשפט להחשף באופן טוב יותר, לאינטרסים של קבוצה זו.

67. לסיכום, בארסנל הכלים של בית המשפט נמצאת האפשרות לבקש מרשות או גוף זה או אחר להביע עמדתם בנושאים רלוונטיים. רשויות וגופים אלו (בהם, בין היתר, רשות המיסים, כונס הנכסים הרשמי, רשות ההגבלים העסקיים, המפקח על

הבנקים, הממונה על שוק ההון ביטוח וחיסכון וכיוצא"ב), להם ידע רב בנושאים אותם הם מרכזים, והאמונים על האינטרס הציבורי, מבלי ליטול חלק בסכסוך גופו - עשויים לעיתים לסייע לבית המשפט לחדד את המחלוקות ולראות את מלוא התמונה הרלוונטית.

כך גם בענייננו. עמדתה של רשות ניירות ערך אמנם לא התקבלה בסופו של יום. אולם, עמדתה תרמה והביאה לדיון מעמיק ברכיביו השונים של הסכם הפשרה - טוב שכך.

התייחסות לגובה הגמול לתובע ושכר טרחת באי כוחו

68. כאמור לעיל, על פי ההסכם, אמור התובע לקבל גמול בגובה 1% מסכום ההסדר (130,000 ש"ח). בנוסף, הוסכם בין הצדדים כי באי כוחו של התובע יגרפו לכיסם שכר טרחה בגובה 12% מסכום ההסדר (1,656,000 ש"ח בתוספת מע"מ) בתוספת 80,000 ש"ח "החזר הוצאות".

69. בדיון שהתקיים בפני, הצעתי לצדדים כי שכר טרחתו של ב"כ התובע יהיה בגובה 10% מגובה סכום ההסדר. סברתי, ועודני סבור, כי 10% מגובה הסכם הפשרה (1,380,000 ש"ח), בתוספת בע"מ, הינו סכום המיטיב מאוד עם ב"כ התובע, והממקסם את הרצון של בית המשפט לעודד הגשת תובענות נגזרות ראויות.

70. אני קובע, כי נוכח העובדה שהתביעה נשענה ברובה על דוחות החברה ודוח המפקח, כמו גם העובדה שההליכים בתיק התפרסו על פני תקופה קצרה יחסית, ומבלי שהתקיימו בו דיוני הוכחות, שכר טרחה בסך 1,380,000 ש"ח בתוספת מע"מ, ובתוספת החזר הוצאות בסך 80,000 ש"ח, הנו סכום הולם וראוי, שאף נמצא בצד הגבוה של הסקאלה במקרה זה - ואין לחרוג ממנו כלפי מעלה.

בהקשר זה יצוין, כי בית המשפט לא העלים עינו מכך שחלק ניכר מכספי ההסדר, באים מכיסה של חברת האם, ובעקיפין - מכיסם של בעלי המניות בה.

סיכום

71. אני מאשר את הסכם הפשרה שהוגש על ידי הצדדים ומעניק לו תוקף של פסק דין.

72. שכר טרחת באי-כוחו של המבקש, יעמוד על 1,380,000 ש"ח בתוספת מע"מ.

73. בנוסף ישולמו לבאי-כוחו של המבקש החזר הוצאות בסך 80,000 ש"ח.

הקובץ הוכן עבור רשות ניירות ערך על ידי הוצאת הלכות בע"מ

ניתנה היום, ח' סיון תשע"ב, 29 מאי 2012, בהעדר הצדדים.

חאלד כבוב, שופט